

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Z. P.**, zastoupený JUDr. Milenou Kopeckou, advokátkou se sídlem Trh. 1. máje 97, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 18. 11. 2008, č. j. 59 Ca 108/2008 - 23,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 18. 11. 2008, č. j. 59 Ca 108/2008 - 23, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2008, č. j. ODL/6/2008, Krajský úřad Libereckého kraje zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Liberec ze dne 27. 2. 2008, č. j. PR/Hr-08 CJ MML 214599/07/10 CJ MML 040104/08, kterým posledně uvedený správní orgán nepřiznal žalobci náhradu hotových výdajů a ušlého výdělku za čas, který žalobce věnoval přípravě a podání odvolání proti dřívějšímu rozhodnutí Magistrátu města Liberec.

Výše uvedené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručováno na adresu jeho bydliště. Písemnost se však nepodařilo tímto způsobem doručit, tudíž byla uložena v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence, o čemž byl žalobce vyrozuměn. Zásilka zde byla připravena k vyzvednutí dne 9. 6. 2008. Žalobce si však zásilku vyzvedl až dne 2. 7. 2008, a to osobně přímo v sídle žalovaného.

Žalobce následně napadl rozhodnutí žalovaného žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, kterou krajský soud usnesením ze dne 18. 11. 2008, č. j. 59 Ca 108/2008 - 23, podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl jako opožděnou.

V odůvodnění tohoto usnesení krajský soud uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí se nepodařilo žalobci doručit na adresu jeho bydliště, a tudíž bylo ve smyslu § 23 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v relevantním znění (dále jen „správní řád“) uloženo v pondělí dne 9. 6. 2008 v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence. Vzhledem k tomu, že žalobce si jej zde ve lhůtě 10 následujících dní nevyzvedl, přestože z doručky přiložené ke správnímu spisu vyplývá, že žalobce k tomu byl písemně vyzván a zároveň poučen o právních důsledcích nepřevzetí rozhodnutí ve stanovené lhůtě, je třeba toto rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu považovat za doručené ke dni 19. 6. 2008. Následujícím dnem pak začala běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby ve správním soudnictví.

Posledně zmíněné ustanovení správního řádu, jak poukázal krajský soud, zakládá fikci doručení. Fikce doručení je institutem, který zcela nahrazuje doručení skutečné, proto s ní zákon spojuje totožné následky. Krajský soud dále uvedl, že náhradní doručení je neúčinné pouze tehdy, pokud účastník soudu prokáže, že se v místě doručování nezdržoval v den, kdy nebyl zastížen, ani v deseti následujících dnech. Žádný takový důkaz ovšem žalobcem předložen nebyl, přičemž žalobce takovou skutečnost ani netvrdil.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že lhůta pro podání žaloby v posuzovaném případě uplynula ke dni 19. 8. 2008, je třeba žalobu osobně podanou u krajského soudu dne 26. 8. 2008 posoudit jako opožděnou.

Žalobce (stěžovatel) napadl výše zmíněné usnesení krajského soudu kasační stížností, ve které sice neodkazuje na konkrétní zákonné důvody pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., nicméně dle obsahu kasační stížnosti lze mít za to, že namítá v posuzovaném případě důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu, který je s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu z povahy věci jediným důvodem, pro který je možné rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu napadnout kasační stížností.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že krajský soud pochybil, když při posouzení včasnosti podání žaloby vycházel z ustanovení správního řádu. Stěžovatel má za to, že příslušným právním předpisem, který měl být v otázce doručování v posuzovaném případě použit, je zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v relevantním znění (dále jen „daňový řád“), neboť napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím vydaným v řízení probíhajícím podle daňového řádu.

Dále pak stěžovatel namítá, že se v čase, kdy mu bylo žalobou napadené rozhodnutí doručováno, zdržoval mimo území ČR, což stěžovatel dokládá potvrzením chorvatské turistické kanceláře Krapanj Brodarica ze dne 31. 5. 2008, přičemž zároveň navrhuje i výslech svědkyně V. T., která se pobytu v Chorvatsku také účastnila. Nadto je stěžovatel toho názoru, že k mimořádnému způsobu doručení (zde má stěžovatel na mysli náhradní doručení – pozn. NSS) bylo možné v posuzovaném případě přistoupit až po té, co měl

žalovaný za prokázané, že písemnost nebylo možné adresátovi doručit jinak. Stěžovatel je tudíž toho názoru, že krajský soud měl před tím, než usnesením žalobu odmítl pro opožděnost, dostatečně prověřit, zda se adresát v místě doručování v rozhodném období zdržoval, a přesto písemnost nepřevzal, či zda si písemnost převzít fakticky nemohl, jelikož byl například na dovolené. Pokud by krajský soud okolnosti doručování prověřoval, musel by dojít k závěru, že podmínky pro náhradní doručení splněny nebyly.

Nakonec stěžovatel namítá, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahovalo poučení ohledně toho, jakým způsobem jsou písemnosti určené do vlastních rukou doručovány. Na skutečnost, že den doručení písemnosti se odvíjí ode dne, kdy nastala fikce doručení podle příslušných ustanovení zákona, nebyl stěžovatel upozorněn ani v den, kdy si písemnost osobně v sídle žalovaného převzal, a měl tudíž za to, že lhůta k podání žaloby mu začala plynout ode dne, kdy si písemnost skutečně vyzvedl v sídle žalovaného, tj. od 2. 7. 2008.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvádí, že podle § 17 odst. 5 daňového řádu „*nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do patnácti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl*“. Z uvedeného podle žalovaného vyplývá, že přestože, jak stěžovatel správně namítá, krajský soud aplikoval v otázce doručování nesprávný právní předpis (tj. správní řád), jeho závěry o opožděnosti žaloby by byly shodné i v případě, že by postupoval podle citovaného ustanovení daňového řádu. Pokud je nesporné, že písemnost byla uložena dne 9. 6. 2008, pak fikce doručení nastala s uplynutím patnáctidenní lhůty, tj. 24. 6. 2008. Posledním dnem k podání žaloby byl tedy den 25. 8. 2008 (pozn. NSS 24. 8. 2008 byla neděle, posledním dnem lhůty by tedy byl nejbližší následující pracovní den). Stěžovatel nicméně podal žalobu až dne 26. 8. 2008, tedy opožděně.

Dále žalovaný uvádí, že správní orgán si nemusí předem ověřovat, zda se adresáti písemností v místě doručování zdržují. Pokud stěžovatel věděl, že bude po dobu, ve které mu bude doručeno rozhodnutí, v zahraničí, měl si v tuzemsku zvolit zástupce pro doručování (§ 17 odst. 8 daňového řádu). Pokud tak neučinil a z důvodu pobytu v zahraničí si nemohl v úložní lhůtě zásilku vyzvednout, pak měl důkazy prokazující tuto skutečnost předložit krajskému soudu již spolu s žalobou.

K poslední stížní námitce pak žalovaný podotkl, že předmětné rozhodnutí ze dne 4. 6. 2008 mělo všechny náležitosti podle § 32 odst. 2 až 7 daňového řádu, včetně poučení o možnosti podat opravný prostředek. Poučení o důsledcích nevyzvednutí uložené zásilky, ke kterému námitka stěžovatele směřuje, je pak obsaženo v oznámení o uložení zásilky. Žalovaný je tedy toho názoru, že jeho postup byl zcela v souladu se zákonem, přičemž skutečnost, že stěžovatel příslušná ustanovení zákona o náhradním doručení nezná, nelze omlouvat.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve potvrzuje závěr stěžovatele i žalovaného, že žalovaný měl postupovat a také postupoval v daném správním řízení podle daňového řádu, jak je ostatně patrné i z žalobou napadeného rozhodnutí, neboť věc se týkala v konečném důsledku místního poplatku. Daňovým řádem se tedy řídilo také doručování žalobou napadeného rozhodnutí stěžovateli.

Je tedy nesporné, že krajský soud při posouzení otázky, zda žaloba proti předmětnému rozhodnutí žalovaného byla podána opožděně, použil ustanovení nesprávného právního předpisu. K otázce, za jakých okolností je samotná taková skutečnost důvodem ke zrušení rozhodnutí krajského soudu, se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, publikovaném pod č. 1926/2009 Sb. NSS: *„Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“* Z tohoto důvodu považuje Nejvyšší správní soud za klíčové nejprve popsat zákonné podmínky doručování písemností podle obou předmětných právních předpisů, resp. posoudit, zda z těchto dvou právních úprav vyplývají v posuzovaném případě bez nutnosti rozsáhlejšího doplňování řízení stejné důsledky pro závěr krajského soudu o opožděnosti žaloby, či nikoliv.

Žalobou napadené rozhodnutí je ve smyslu § 17 odst. 4 písm. b) daňového řádu rozhodnutím, které se doručuje do vlastních rukou. Ustanovení § 17 odst. 5 daňového řádu pak uvádí, že nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do patnácti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl. Zákon zde tedy uvádí soubor okolností, které musí nastat, aby písemnost, kterou je třeba doručit do vlastních rukou, mohla být považována za doručenu náhradním způsobem. Mezi ně patří i podmínka, aby se adresát v místě doručení zdržoval. Zákonem takto formulovanou podmínku blíže vyložil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozhodnutí ze dne 17. 1. 1994, sp. zn. 15 Ca 306/94, podle kterého *„zdržovat se v místě doručení pro případ náhradního doručení podle § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů znamená, že se adresát každodenně vrací do svého bytu (pracoviště) a jeho nepřítomnost v době doručování byla pouze přechodná, popř. dočasná,*

což by bylo vyloučeno, kdyby byl adresát v době doručení např. na dovolené nebo v nemocnici nebo pokud by se vrátil do místa nepravdělně“. Pokud by tedy tato či jiná z výše uvedených zákonných podmínek nebyla v konkrétním případě dána, nebylo by možné považovat písemnost za řádně doručenou náhradním způsobem, tzn. že fikce doručení písemnosti by v takovém případě nenastala.

Ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu stanoví, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Podle § 24 odst. 2 správního řádu, v relevantním znění, jestliže si adresát nemohl pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, mohl požádat podle § 41 správního řádu správní orgán o prominutí zmeškání úkonu.

V první řadě je nutno potvrdit závěr žalovaného, podle něhož není rozhodné, že krajský soud stanovil den doručení nesprávně na základě desetidenní úložní lhůty podle § 24 odst. 1 správního řádu namísto patnáctidenní úložné lhůty podle § 17 odst. 5 daňového řádu. Pokud fikce doručení v daném případě skutečně nastala, byť až 15 dnů od uložení předmětné písemnosti, bylo by třeba dospět ke stejnému závěru, že žaloba byla podána opožděně. Je ovšem otázkou, zda fikce doručení skutečně nastala. V této souvislosti musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že je zde podstatný rozdíl mezi právní úpravou institutu doručování rozhodnutí do vlastních rukou zakotvenou na jedné straně v daňovém řádu, jehož ustanovení měla být v posuzovaném případě použita, a na straně druhé ve správním řádu, podle kterého v posuzovaném případě nesprávně postupoval krajský soud. Podle daňového řádu by fikce doručení vůbec nenastala, pokud by nebyla splněna zákonná podmínka, aby se stěžovatel v místě doručení zdržoval. Správní řád však fikci doručení nepodmiňuje tím, aby se adresát v průběhu úložní lhůty zdržoval v místě doručení. Ustanovení správního řádu, v relevantním znění, pro tuto situaci stanovila pouze možnost adresáta po té, kdy již nastala fikce doručení, požádat správní orgán podle § 41 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu. Tento postup však byl jen stěží použitelný v případě, kdy v důsledku náhradního doručení odvolacího rozhodnutí adresát písemnosti zmeškal lhůtu pro podání žaloby. O prominutí takové lhůty, která se již netýká správního řízení, ale soudního řízení správního, nemůže rozhodovat správní orgán podle § 41 správního řádu, a pokud jde o správní soud, § 72 odst. 4 s. ř. s. jasně stanoví, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Řešení této situace přineslo až současné znění § 24 odst. 2 správního řádu, podle něhož lze nově v takové situaci požádat správní orgán o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, přičemž takové rozhodnutí správního orgánu by posléze ovlivnilo počátek běhu lhůty pro podání žaloby. I v tomto případě ovšem musí adresát písemnosti skutečnost, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl uloženou písemnost vyzvednout, prokázat. V každém případě toto znění § 24 odst. 2 správního řádu je účinné až od 1. 7. 2009, Nejvyšší správní soud tedy nemůže souhlasit s tím, jak toto ustanovení vyložil krajský soud, ani s tvrzením žalovaného, že i aplikace správního předpisu, tj. daňového řádu, by nutně vedla ke stejnému závěru, tedy k posouzení žaloby jako opožděné.

V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že v rozhodné době, tedy v době, kdy mu bylo rozhodnutí doručováno, byl v zahraničí, a nemohl si proto uloženou zásilku vyzvednout.

Na podporu svých tvrzení pak navrhl provést výše uvedené důkazy. Je pravdou, že stěžovatel uvedené tvrzení ani důkazy neuplatnil v řízení před krajským soudem. Nicméně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06, dospěl k závěru, že „rozhodnutí o „odmítnutí návrhu“, protože je rozhodnutím procesním, jež nevychází z věcného přezkumu návrhem napadeného rozhodnutí, žádnou vazbu na (věcné) rozhodnutí předchozí nemá, a tím nemůže být – z povahy věci – vystaveno stejné kritice jako předchozí rozhodnutí správního orgánu“. Ústavní soud dále dovodil, že „nelze na žalobci při podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu rozumně požadovat, aby – již dopředu – rovněž dokládal, že je jeho žaloba návrhem včasným, resp. aby předem oponoval všem představitelným rizikům jeho případné opožděnosti (a uváděl k tomu rozhodné „skutečnosti“), nemůže-li ostatně budoucí názor soudu v této otázce předjímat“. S ohledem na okolnosti posuzovaného případu, kdy stěžovatel vycházel z toho, že žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až v den, kdy si jej skutečně vyzvedl v sídle žalovaného (jak také v žalobě uváděl), a že tudíž podal žalobu včas, nebylo lze očekávat, že by již při jejím podání uváděl důvody svědčící o její včasnosti. S ohledem na citovaný nálezn Ústavního soudu nelze uvedenou námitku stěžovatele hodnotit jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. ani jím tvrzené skutečnosti a k tomu předkládané důkazy, jež mají doložit, že se v místě doručování v rozhodné době nezdržoval, považovat za skutková nova ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. (k této otázce srovnej rovněž např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2005, č. j. 1 As 13/2004 - 94, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud dále odkazuje na nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2000, sp. zn. IV. ÚS 591/99, publikované pod č. 31/2000 Sb. n. u. ÚS, podle kterého „ukládá-li zákon doručení písemnosti do vlastních rukou, je třeba mít takové doručení za bezpečně prokázáno, neboť teprve v návaznosti na tento moment se odvíjí i možnost účastníka domáhat se stanoveným postupem svého práva“. Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu lze dále dovodit, že pokud soud odmítne žalobu pro opožděnost, aniž by bylo zřejmé, že zákonné požadavky kladené na doručení rozhodnutí do vlastních rukou byly splněny, je nutné takový postup posuzovat jako zásah do ústavně zaručeného práva na soudní ochranu. V daném případě měl tedy krajský soud v každém případě povinnost postavit na jisto, že fikce doručení žalobou napadeného rozhodnutí nastala a že od ní je tudíž třeba odvíjet lhůtu pro podání žaloby. Pokud by na věc správně použil daňový řád, musel by za rozhodnou okolnost považovat i to, zda se stěžovatel v době doručování v místě doručení zdržoval, či nikoliv, přičemž za postačující pro tento závěr není možné pokládat pouhou skutečnost, že se stěžovatel v žalobě k této otázce nevyjádřil.

Ve světle citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, tedy nelze v daném případě bez nutnosti rozsáhlejšího doplňování řízení konstatovat, že by výsledek řízení byl nutně týž i v případě, kdyby krajský soud na věc použil odpovídající právní předpis, tj. daňový řád. Použití právního předpisu, který na věc nedopadá, v daném případě správního řádu, musí být tedy důvodem zrušení rozhodnutí krajského soudu. První dvě stížní námitky tedy Nejvyšší správní soud po té, co je posoudil v jejich vzájemné souvislosti, shledal důvodnými.

Na výše uvedeném nemění nic ani skutečnost, že poslední námitka stěžovatele důvodná není. Nejvyšší správní soud v této otázce jen stručně odkazuje na argumenty žalovaného, které považuje za správné. Základní náležitosti rozhodnutí v daňovém (resp.

poplatkovém) řízení jsou uvedeny v § 32 daňového řádu. Poučení o důsledcích nevyzvednutí uložené zásilky pak takovou náležitostí rozhodnutí ve smyslu zmíněného ustanovení daňového řádu není. Je ovšem obsaženo v oznámení o uložení zásilky. Z doručanky přiložené ve správním spisu vyplývá, že stěžovatel byl o uložení žalobou napadeného rozhodnutí písemně vyrozuměn a bylo mu zanecháno poučení o právních důsledcích, které s převzetím či nepřevzetím uložené zásilky souvisejí, což je na doručence stvrzeno podpisem doručovatele. Stěžovatel ani v řízení před krajským soudem ani v kasační stížnosti nenamítal, že by mu uložení zásilky oznámeno nebylo.

Nejvyšší správní soud tedy shledal z celkového hlediska kasační stížnost důvodnou, proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 18. 11. 2008, č. j. 59 Ca 108/2008 - 23, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm se krajský soud bude muset nejprve vypořádat s otázkou, zda v daném případě skutečně nastala fikce doručení uplynutím patnáctidenní lhůty pro vyzvednutí zásilky. V této souvislosti se krajský soud bude muset zabývat tvrzeními, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, a k nim se vztahujícími důkazními návrhy. Pokud by dospěl k závěru, že k náhradnímu doručení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovateli nedošlo a že tudíž lhůtu pro podání žaloby je nutno odvíjet až od data, kdy si stěžovatel rozhodnutí vyzvedl, tj. ode dne 2. 7. 2008, bude muset žalobu považovat za včasně podanou a tudíž o ní rozhodnout meritorně. Nejvyšší správní soud zde připomíná, že pokud se pochybnosti o včasnosti či naopak opožděnosti žaloby nepodaří rozptýlit, je třeba mít za to, že žaloba byla podána včas (k této otázce srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 54/2007 - 54, a ze dne 11. 4. 2005, č. j. 1 Azs 114/2004 - 44, oba dostupné na www.nssoud.cz).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci v dalším řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. prosince 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu